

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój-swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje dželaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh cí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Šerbiske njedźelske łopjeno

W Budyschinje

25. augusta 1935

Bauzen

10. njedźela po šwjatej Trojizy.

Žap. štutki 16, 30—31:

„Šajtnik wuwjedže jeju won a rjeknu jimaj: Mojej knjesaj, šhto mam čžinicž, so šbóžny budu? Wonaj džeshtaj: Wěć do teho Knjesa Jesom Khrnsta, dha budžesč ty a twój dom šbóžny.“

Kelko jich dže tola w našich dnjach na tutym najnušnichim, najwažnichim praschenju, kiž w našim tekscze čžitamny, nimo: „šhto mam čžinicž, so šbóžny budu.“ A tola wotwižuje wscho wot teho, kajke wotmołwjenje tuto praschenje tež pola tebe namaka: Wot teho wotwižuje twoje derjehicže, twoje wjekele, wój měr, twoja čžaknosć a junu twoja wěćnosć!

Šhto mam čžinicž, so šbóžny budu? Š tuteho praschenja klinczi nam štyšnosć, šmjertna štyšnosć napšhecziwo. Še tu kaž pola swotowneje nusy. Kaž je čžlowjek w hodžinje najwjetšeho stracha, čželneje nusy hotowny, wscho woprowadž, haj šamo to najdróžšche, najlubšche dacž, hdnž jenož šwoje žiwjenje wumóz móže, tak je tež tón, kiž tute praschenje sawoła, rosšudženy, wscho čžinicž a čžerpicž, hdnž budže-jenož wumóženy š heličich marrow dusche. Ale my šlyšichimny tež šdobom š tuteho praschenja wěštosć, so njeje wscho šhubjeny, ale so je hišcže wumóženje sa duschu. Bóh njemóže tola čžłowjeka šacžiknyč, ně, wón, tón Bóh wscheje lubosće čžłowjeka, kiž woła, wukšlyšchi. Budža šo hišcže pucže namačadž, kiž čžłowjeka š tuteje šmjertneje štyšnosće wuwjedu. Ale hdnže šu tajke pucže? My šami njemóžemy šebi pomhačž; Luther na jara prawo, hdnž spěwa, móž naša dobnčž njemóže, a tež žadny hamž abo mēšnik abo šwjaty njemóže hrēščne brēmjo š dusche wsadž; ale šhto dha? Šhto je tón, kotremuž je data wschitka móž w njebjekach a na šemi, wschitka móž tež, naž šbóžnyč čžinicž?

Šswj. japoschtol da w našim Božim šłowje na to to jenicžle wotmołwjenje: „Wěć do teho Knjesa Jesom Khrnsta, dha budžesč ty a twój dom šbóžny.“ Jesuž Khrstuž je potajkim jenicžki šbóžnyčžinjer, a to njepřaji jenož tu šwj. japoschtol, ně, čžitaj jenož šwoju bibliju, a nješy to hacž dotal čžinik, dha šapocž to dženša a čžin to wěrnje dale, a ja čži praju, žyke šwjate pišmo budže tebi wo tutym Jesužu jašto twójim Šbóžniku powjedadž; wschitžy šwědkojo Boži maja jenož jenu šwalbu, a to je Jesuž Khrstuž! To je tón, wo kotrymž na hodownym šwjedženju pschi žlobje špěwamy, Jesuž tón šbóžnik tu je, to je tón, na kotrehož Jan ššcženik pošajuje: hlaj, to je jehnjo Bože, kotrež hrēchi šwěta nješe, to je tón Šbóžnik, kiž na Cichim pjatku š našim wyschšim mēšnikom bu a kiž je šwoje žiwjenje sa naž do šmjercže dač, šo bychmy my wěćne žiwjenje mēli. A tuteho Jesuža móžesč sa šwojeho Šbóžnika na pucžu wěry namačadž, to wupřaji šwjaty japoschtol w našim tekscze, to je to žadanje šwjateho ewangelija: Wěć do teho Knjesa Jesom Khrnsta!

Wěć, ach šhto dha wěć, tak móžemy w našich dnjach pschezo šažo šlyšecž, wy nimacže nam nicžo prajicž dnžli wěć jenož a tehodla njemóžemy šo wjazny do žyrkweje namačadž. Haj, pošajcže nam špšchi pucž, pucž sa našy nowy čžab, sa ludži 20. lěštotka, a we wulkich čžrijódach čžemy sa wami šhodžicž. A my mamy jako šhutni ššesczenjo na to jenož jene žyke jednore wotmołwjenje: je pak temu tak, a my nimamy nicžo špšche, naša droha parla je a wostanje wěra a na tutym pucžu čžemy a budžemy našu šbóžnosć namačadž. Šedny š najwjetšich njepšhecželow ššescžanstwa š romski šhežor Julian. Ach, tak je tutón muž tola ššescžanow hanik a šwoje wobohe wopory martrowač! A tutón muž ššescžanam tež ras wěru přjódšmetasche a prajesche: wěra, haj wěra, to je wascha žyka wěrnosć, hewač nicžo nimacže. A ššesczenjo budža jemu dženkža hišcže wotmołwjecž, haj ty

masch prawo, to je naša najwjetscha mudrosć! Hdnž jenož mojego Sbožnika Jesom Khrysta prawje snaju, dha mam wscheho došč, dha wscho wem, dha to wem, sčtož mje domoj wjedže k mojemu Wótzej w njebiešach.

Alle rosumiš tež, luby bratsje, luba šotra, sčto wera je? Móžemy pschezo sažo pytnyč, so je jim wjele, tež tajkim, kiž so kšheiczenjo mjenuja, dospoľna wěz rosuma. Esym kěrľusche a šchpruchi šwěrnje wufnył, móžemy šchschecž. To je jara kšwalobnje a my chzemy to čžinicž, pschetož trjebach ras Bože šwj. šłowo pschi wschelakornyč škadnoščach žiwjenja a derje temu, kiž jo potom móže, šnadž njemóžesč we staryč lětach jo wjazn čžitacž. Alle wera to hišcže njeje, ně, to je wěz wutroby! Wěricž rěka, niž moja wola dyrbi we žyľnym žiwjenju knježicž, ale Boža šwjata wola, a sčtož čžini Bóh, wscho dobre je a jemu šo podčžiznu. Wěricž rěka, žane druge wukhowanje mēcž w njebiešach a na semi džžli šamo kšhiž i Golgathy. Wěricž rěka, Jesuřowu njewidomnu ruku šapschimnyč a jemu prajicž, tu mje masch a nětko wjedž mje po šwojej šwjatej woli, pschetož ty šy moje wumóženje, ty šy mój Knjes.

Bošľuchaj na to pošľednje šłowo: Knjes, abo kaž našch tekst praji: Wěč do teho Knjesa Jesom Khrysta. To je rošbudžazy dnył, wufnajesč i Lutherom w druhim artiklu, ja wěrju, so je Jesuř Khrystuř mój Knjes? Wěšch, sčto je Knjes w domje? Knjesej dyrbišch šľužicž, jemu ma šo pošľuchacž, wón ma wscho pošťajecž a porucžecž, na njeho móžesč šo špuschecžecž. Tak je, Jesuř dyrbi byč i knjesom niž jenož w domje a šwójšje, ale w žyľnym žiwjenju a potom wscho derje šteji ša čžaknošč a wěčžnošč. Jesuř Khrystuř wčžera a dženša a tón šamy, kiž wón je, tež do wěčžnoščje. Šinał woprawdže njeńdže a šbožny tón, kiž to wě, pschetož wón budže mēcž: mēr a mōz, trošcht a wjeřele a junu w Khrystuřu Jesuřu wěčžne žiwjenje. Bóh wobradž jo nam wschēm!

Šamjeń.

Šosnajmy čžař Božeho domachpytanja!

Luf. 19, 41—48.

Šłóř: Tak Boži Esym šam pschitaže.

K Jeruřalemu bližesche
Eso kral, kiž kral našch wěčžny je,
Na město pohladawšchi
Pał šrudny na njoh' pľakasche;
Joh' žalosč w duchu widžesche,
Ju jařnje wuhladawšchi.

Ach, hdy by ty wschaf wědžalo
A w čžařu šwojim pošľalo,
Sčto čži šo hodži k mērej!
Pał potajene nětko je
Čži žyle, sčtož na tebje dže.
Ach, k šmjercži džesč ty jērej!

Čžař hižo jara bliski je,
So štyšćnošč pschińdže na tebje
A twoje džecži fruta;
Mōz njepschecželika wobľehnje
Čže na wschēch štronach žalosťnje
A i hrjebjemi čže sputa.

Ty budžesč wschudžom trjšene
A k semi pošľnje šrunane,
Do čžista wupuščene!
Čžař šwój džē njeišy pošľalo!
Eso šbožo čži je šćicžiko!
Tak nětk b'džesč wopuschcžene!

Tak Šbožnik škorži želniwje;
Joh' žalosč hōrka šapschimnje,
Hdnž do pschichoda hlada.
Ach, podarmo je šyľšami
Knjes miľosčiwny horžymi
Po šbožu wbohich žada!

Knjes našch do templa šastupi,
Hdžej w hnewje šwjatym wobšwědčži
Sčtož hrosnošč žemu bēšche;
Wón wiki šwětnje wumjeta,
Kiž šwjate městno wohidža;
Dom čžisty mēcž Wón chzysche.

„Mój dom tu je dom modlitwy!
Jón hroňje wobšwjećicže wy
Do jamy mordaršćeje!“ —
Tak Wón tam šjawnje rēcžesche
A wschēdnje dale wucžesche
Lud, kotryž šłōštny njeje.

Tón na Nim wschitkōn wiřasche,
Eso i mozu Njemu čžišcžesche
A pošľuchasche Jeho;
Pał mēšćnizy a wořebni
Mjes ludom, šom' šu pschecžiwni
A moricž chzedža Jeho.

Šłaj, šakľosč je žalosťna,
Šich wutroba tak štwjerdnjena,
So wumóženja njeje
Ša ponurjenyč do šłōšcže!
Šich džel je wěčžne pošľecže, —
Kōnz to je čžriōdy šteje! —

Jeruřalem tak šahiny,
A šwój dōnt šłōšcže dopjelni. —
To čžini prawdošč Boža!
Duž i čžařom wišćitzy wopomĩmy
A džaknje šwój čžař pošľajmy,
Hdnž džej je hišcže šboža! —

Daj, Jesu, nam to wopomnicž,
Eso wschēdnje na to dopomnicž,
Kał trjebamy čžař hnady!
Měj i nami wschēmi ščjerpliwosč,
Nam wodaj wschōn našch hrēch a šłōčž,
Nam šľabym pomhaj radny. M. B. a J. W.

Duzy psches Lužizu.

Pod tutym napišmom bēchmy loni po wulkotnym Radwořkim šłecže tu někotre ryncžki napišali. Esu drje byłe nětak wobmyřlenja hōdne. Buchmy njedželu na rjany Wōjerowškim šłecže na nje dopomnjeni, i praschenjom, hacž lēřa šažo něščto tajke napišamy, lēřa hdyž lēto 1935 se šwojej šuchotu a nusu dwōjzy tak wulke a dwōjzy tak toľšte piřa to, sčtož lēto 1934 piřasche se šwojej šuchotu a nusu, a kał tež to jene: „Bóh tón Knjes nětk le duzy po Lužizy.“

Haj, Bóh tón Knjes duzy po Lužicy! To pytnych-
my tež, hdyž běchmy 9. njedzeli po Swj. Tr. duzy přeči
pšches zylu Lužicu wo Lubijskich stron hacž do Wojerez. Haj,
pytnychmy dwaj puczej, po kotrymajž Bóh tón Knjes duzy
pšches Lužicu, ju doma pytajo, ju pytajo doma na honach a
w domach; tón přeni pucz počasowachu nam schłodowanki, ko-
trež řuchota bě nacžinika a sawostajika, tón druhi wořnamje-
njesche nam deřchčik, kotryž bě řo řobotu a w nozy a njedzeli
nařchoł, kotryž tež nař hiřchče pokrjepi.

A porňo tutymaj puczomaj hiřchče druhaj dwaj: lěto
1934 a lěto 1935. A wonaj řebi řhětro podobnaj: Ioni trařcha-
za řuchota a hnadny deřchčik a lěřka trařchaza řuchota a
hnadny deřchčik. A tola, řo dwójzy tón Knjes tak pšchindže
a tak domapytasche, to čžini nam jeho pucz tueho lěta řhu-
niřki, řtrařchniřki. Čžehodla pšchindže Bóh tón Knjes dwójzy
tak? Njeje wón Ioni tak duzy po Lužicy namakał, řchtož py-
tasche, řchtož čžyřche namakacž, hdyž bě duzy ře řuchotu a du-
zy ř deřchčikom, hdyž bě duzy njedzelski džen a wřchědny džen,
hdyž bě duzy pšches hona a wjeřki a domy a duzy rano a wje-
čzor, wodňo a w nozy? Čžto je pytał a řchto řnadž njeje
namakał Bóh tón Knjes? Měřto wřcheho rořetajenja, řtaji-
my tu hnydom wurěř ř loňřcheho rořpominanja:

„Haj, Bóh tón Knjes nětkle duzy po Lužicy njedzeli a
wřchědny džen! Wón krocži po Lužicy, dže pšches jeje hona,
přchindže do kóždeje wjeřki. Wón řtupi do kóždeho doma, hižo
rano do džeřa, řo by wuřřňchał modleriče raňřche řdny-
njenčřka. Sřňřki řo wón abo jenož řchčerkot džeřa — a hu-
bow, kotrež maja rano hižo nuřne? Bóh tón Knjes řteži wo-
kolo wobjeda w kóždym domje. Wón dže je tola w kóždym
domje pšchirňł blido. Njedyrbjał wón to řměčž woczako-
wacž, řo jeho ř blidu pšchepřořcha, řo řo jemu řnajmjenřcha
džakuja?! A wón řteži wječzor řařo w domach pšchi blidže
abo w komorzy, čžatakajo, hacž njebychu jemu ničžo prařicž
měři — ř modlitwu.

Bóh tón Knjes dže do Božich domow. Řich mjeno tola
hižo praži, řo to jeho domy řu. A namaka tam wón wřchě
řwójby wořady, — řařtupjene řnajmjenřcha ř jenej duřchu?
Namakacž by wón to tak dnyrbjał. Wřchetož wřchě řwójby wo-
řady mjenuja řo tola řchěčřžianřke po Řhryřtuřu. Kóždny
jenotliwy je tola pšches Řhryřtuřka džěčžo Bože. Džěčžo řlu-
řcha pak tola do doma nana — hewak a wořebje hdyž hrořny
nuřa a řchłoda. A wořebje, prawe džěčžo pšchindže ř nanej,
dokelž prawe, wěrne džěčžo je, — dokelž jeho lubuje a toho-
dla dozřla hinał njemóže.“

Njeje wón Ioni namakał nař čžinjo tak, řaž řo to jemu
řpodoba? Je wón tohodla řařo pšchirňoł tak? Rał wulka to
jeho lubořčž, hdyž hiřchče ras pšchindže tak a niž hinał niž
ř hórřim! A řažzy to my, my řchěčřžijenjo nařcheje Lužicy,
hdyž wón tež lěřka nař řařkiř njenamaka, řažzyž řo jemu
řpodobaja! A wěmy my, hacž wón dale nař tak hnadnje
domapytaja? Wěmy my, hdy jeho řčžerřliwořčž ř nami řonž?

Bóh tón Knjes duzy po Lužicy! Jeho řtořny widžachmy
wřchudžom duzy po puczju pšches Lužicy. Widži wón, nařch
Bóh, nař wřchudžom duzy po puczju jeho řpodobanja a to nje-
dželski džen a wřchědny džen? Jenož řchtož je čžłowjek jeho řpo-
dobanja, je tež čžłowjek jeho řohnowanja! Čž jeho řohnowa-
nja pak řakle to řbožo, kotrež woprawdže wobřboža, to řbožo,
po kotrymž řo na wřchěm pořledku kóžda duřcha ředži — njeř
„ež „tón čžłowjek“ tuteje duřche, řamňřlenny w řemřkim a wot
řemřkiř, hewak něřchto řa řbožo ma.

Abu njeměniřki ty, řo Bóh tón Knjes dže pšches Lužicy?
Měniřki, řo je řařka, řo Bóh dže nětkle pšches Lužicy? Čžtož

wocži ma, widži, a řchtož wuřki ma, řhnyřki, tón wě, čžuje,
řhnyřki, řo Bóh tón Knjes, řiž w řeřuřu Řhryřtuřu řo nam
řjewi řako tón Wótž wřcheje hnadny, dže pšches Lužicy, dže
pšches nařche wjeřki a měřta, pšches nařche wořady, a tón řh-
nyřki pšchede wřchěm tež ře wřcheho jene prařchenje: „Čžecže tež
wy přečž hičž?“

Abu ty, mój lubny, moja luba, njeřhnyřkiřki ty tuto pra-
řchenje tohodla wjažy, dokelž řo řy hižo přečž wot njeho —
přečž do liwořčže, přečž do njewěry, přečž a wřočžo do po-
řanřtwaja?

Próřdniny.

„Próřdne“ je drje nam druhdy njelube a njewitane
řłowo. Wřchedřtajmy řebi ras pšched wocži nana do pjenjeř-
niřy řhladujo, namakawřki ju próřdnu! Wřchedřtajmy řebi
jeho řtarořčžiwu woblicžo! Abu macž, do horyčřka řhladujo,
řiž je próřdny. Wřchedřtajmy řebi wulki řahon rořři abo
přchěny! Bur pšchindže, wobhladuje řlořny a namaka je
próřdne. Ras čžitach w jenej nowinje: W Rumunřkej pšchir-
dže macž do řpaňřkej řřtwy ře kolebzy mařeho lubuřřka a —
namaka kolebku próřdnu. Wjelski běchu jej pšches wotewře-
ne wotno džěčžatko řradnyře. „Próřdne“, njeje tuto řłowo
we wřchěch padach pořřořžaje a wořebje hrube tež hiřchče we
pořlednim padže, řamo řnyřł tuteho řłowa řlincži hrubje.

„Próřdniny“, tež tuto řłowo je řłowa „próřdny“ wu-
řkladuja, řlincži pak trochu wjeřelscho a wořnamjenja něřcho
witane tomu, řiž to wuřřwa, řchtož tuto řłowo „próřdniny“
mjenuje. Řako džěčžo řnajach wřchak jeno řchulřke próřdniny.
Čžakowny duch je řo pšcheměnił tak, řo ma nětk kóždny džěčžacžer
prawe na próřdniny a móže trořřku wodnyřnyčž. Tež řa řmě-
džach a měřach řo lěřka ř próřdninami řaběracž. Měřach řřlad-
nořčž, dořčž řa řměřchnje tuni pjenjes — 2 hr. — wobaj pu-
čzej ř privatnym autom horye do Oberbärenburg, 800 metrow
wňřoko ležane, a to na 4 dny. Lubořny je to mały blecžř
řemje a lořko řo tu dnyřa w čžemřkim powěřřje. Wndlach pola
maľnyř ludži we maľej nowej řhežzy, řotraž bě ř jeneho řořa
řaž ř hórřy pšchilěpjena. Rano pšchi najřjenřřim wjedrje,
hdyž hiřchče wřcho řpařche, řtawach, dundach po řerřach a ho-
nach zřňy džen, pytach a řběrach řela a namakach wjele řja-
nyř, čžichich řchčěřřčřow, blecžřow a wuhladow. Čžak tu wo-
řebje řpěřchnje řhwatařche, hacžrunje řa džen dořki čžahach
rano a wječzor.

Maja tu tež maľu řapalku, a kóždny řchtwóřřki pšchindže
w zřřej wokolinje řnaty a lubowany duchowny ře řchreiber-
hawa řem dele a ma tu Božu řkľužbu. Tuta bě wot domo-
ródnyř a zřřnyř bohacže wopyřtana. Maľny je to rumčžř; běch-
my jedny druhemu, tež duchownemu, zřřle bliřko. To bě wřcho
tak řwřatocžne a domjaze.

Wřatř rano, pořledni džen, mje budžak do řřhadženja
řłoncžka budžesche. řechžnyř tu wohladacž Bože řłoncžko
řřhadžecž. Řłochnyř rano ř domu a řtejach na powňřchenej
hórřy, ř kotrejež dale widžach. Na njeřju hiřchče měřřacžř
řwěčžesche. řdaiře řo mi, řo řon ř ruřu dořřahnu. Tola po-
darmo řo tu próřowach. Měřřacžř bě tola wřřche, hacž řebi
mňřřlach. Běch dalořo a řchěrořo řama w tutej wulkej rum-
nořčži. řřřbach do řo čžerřtwy wohnjaty powěřř. Bože
řłoncžko njedaiřche do toho na řo čžakacž. řawali zřřu wo-
řłnořčž do řłota, a řwřata čžřřřhina bě we pšchirodže. řenož
ptacžki počžachy řpěwacž. Měřach tu čžakřa, wřcho tole do řo
wřřacž, řchtož řo mi tu pořřicžesche. Ničžo mje njemňřlesche a
njeřřym řenje tak řařnje tutu řharmoniju w řtwóřbje pyřnyřka
řaž tudny. řda řo čži, řo wřchě řrawicžřki, řwěřki a řchtomny

hromadže kluščeja a by-li to stary štom shtoma mies rja- nej selenej trawu abo nekajki trochu kšiwu shtom; tež wón tutu harmoniju njemni. Spodziwne je: Hdny čłowjek něšto do krajiny natwari, shtož so do njeje njepřihodža, to ju wobidzi: „Čłowjek barby hromadže sejtaja, ale wone so hromadu njejnjeju. W pschirodže je to hina! Kaf so kopjenka wšhelako narostl! A trawne kčeniczka kaž male shtomiki na dolhej czeńkej nózzy! Wětr je torha a žyba, jim pak nje- seštkodži! A wšhelake so te barby!

Mies tym bě nimale 8 hodž. Tuž khwatach k hndanju. Pschiróczič pucz, hdny różk kerkow pscherěnych. Wodowa hrjebja wšhač tu běži; tu myglach, pscheskoczju. A njej so bližo, wohladach tu tolsteho knjesa na shtomowym šdonku hndžo. Wón njemóžeshe dale hrjebje dla. Tež ja sechznych pucz pschiróczič, a nětk tu hndžu!“ wón mēnjeshe.

„Nó, to pscheskoczimoi!“ ja wotmolwich.

„Hrjebja je pschescheroča, k temu tójšto wodny w njej!“ mi wón snapschecziwi.

„To wšhač tak czežko njeje!“ S tutymi słowami pscheskoczich.

„Wulkotnje!“ so jemu wuřunu. Potom jeho nusowach, so by mi hwoj kiz postkizil, a sczahnych jeho na druhu stronu, so so wodny ani s nohu njedótkny.

Tola, to wšhač wšho naboczne! To spodzivne je, so hdžežkuliz pschindžesch, Sserbow nadeńdžesch, a je-li niz, tajkich, tola ludzi, kiž maja nětak swist se Sserbstwom. Tak bě to tež tu! S tutym knjesom nětk domoj džech. Prascheshhe so mje, s wotfel hym hem pschischka. Powjedach, so hym s Drježdžan. A tón knjes bě tež s Drježdžan. „Wny pak njeiscze rozdžena Drježdžanczanka!“ rjekny wón.

„Ně, hym Sserbowka s Lužizy“, jemu wotmolwich.

„Tež moja mandželika je herbsteho pothoda blisko Hódžija!“ Wjesku bēšhe sapomnił. „Dóńdžecze hōbu k mojej mandželstej! Wny scze herbsty sapomniła?“

Powjedach, so derje herbsty rēcžu a tež pižam, hacžrunje hym wjaz hacž 25 lēt tu. „Ale Sserbja tola wjaz njeižu!“ wón wurasny. „Džeczi mojego pscheczestwa tola herbsty nje- rosumja a so tola Sserbja! Njemóža so tola Nēmzy mjeno- wacz. To je wohańbjaze, shtož hwoj narod saprēwa a Sserb- stwo s tym hwoju hōdnošč sħubi, hdny hwoj narod saprēje. Čłowjek herbsteho pothoda njemóže so ženje Nēmzy mjeno- wacz. A czechodla dha so Sserbja tak pscheněmczeja? Sserbja bēchu tola pschezo czeštni, hwořni ludžo, rēcža dwē rēczi, a kel- kož rēcžow wobknežišč, telko rasow hny čłowjek! Njemóžu to dorosumicž!“

Mies tym bēchmōj dōščloj. Knjeni mandželika bē pak hižo woteschka do čzopleho kłoncžka. Buch nusowana, hōbu hndecž kłōdki tyłanz a hylny kħosej. Tu pak wjele sħčlōdy njenacžinich. (To je herbsti wuras). Samolwich so s tym, so njemóžu potom wjaz psches hrjebju škoczicž.

Pschipōdnju hym potom s knjenju rēcžaka. Proščach ju, ras herbsto towarštvo w Drježdžanach wopntacz. Woni mi namjetowachu, so bych dlēje wostala a potom s jich autom hō- bu domoj jēla. Ja pak so samolwich, so domojjēšbu hižo sa- placzich. Nucžachu mje, tu hiščcže popōdnju pola nich wo- stacz. Njemējach pak khwile. „Mam wšchēm tym lubym sħcžež- kam a blecžkam božemje prajicž.“ Tak wotēńdžech s tej na- dziju, so tutu knjeni ras we Sserbstim Towarštwe wohla- dam.

Zyrkej a stat.

Sakša zyrkwina wniħnosč je wotštronika wuřas, kotryž hēbi žadašhe, so ma tōn, kiž s zyrkwje wuřupi a so nětk sažo do njeje wróczi, pienjes sa to saplacžicž, so so sažo do zyrkwje pschijima.

S pohansteho hibanja. Schwabiska pēžnjerka Anna Schieber wobara so sjawnje pschecziwo wudawanju, so so wona k hibanju „Deutsche Glaubensbewegung“ khila. Wona pišhe: „Ja njemohka ženje k nekajkej wēzy pschihlušhecž abo pschihłowacz, pschi kotrejž njeby byl Jesuř Kħrystuř čerja- zy element.“ To je jažnje došč.

Sa mižionistwo mies pohanami. 38 mecklenburgskich lēka- rjow je sa jenu se štagijow Lipsčžanskeho mižionistwa, kotraž je šdobom lēkařka, darilo mnoho lēkařskich hndlow. S tym pschipsnawaja a podpjeraja sjawnje džēla mižionistwa mies pohanami, pschecziwo kotremuž jich došč nětkle s kajkich a hi- naschich pschicžinow wuřupuje.

Se Sserbow a s daloka.

Wutajenja, wo kotrejž hižo husčizšho, tak tež tndženja, pižachny, je šnowa podlēsčena, — a to hacž do 29. septembra. Tuž wužij kōždy tutu sħladnosč a wohladaj hēbi, sħto rja- neho we Lužizy mamy! Kōždy drje tam tež něšto se hwo- jeje wōžady, se hwojeho Božeho doma wohlada.

S Malešhez. Sa Malešhezny sħhowajmy hēbi njedželu 8. septembra. Nasche mižioniske towarštvo hwoj tam hwoj tulētny hwojeden. Drobnisheho wo tutym mižionistim dnju poda drje sa tndžen našch czeščeny redaktor našcheho herbsteho „mižioniskeho Božola“, k. farac Mikela ham.

S Wojerez. Wo šlecže a hwojedenju Wojerowškim wo- cžakujecže drje wšchizny nekajku rosprawu. Wny ju tež hiščcže podamy. Dženka jenož telko: nam je so tam jara lubiko. A kaf mohlo to hinač byčž? Bōh tōn Knjes bē tola ham nam najrjenišchi džēń dač po tndženju, kotryž bē tak pořny hnd- neho domachpntanja. Rano a dopōdnja mižny wōšchewjazny deschczil, haj tež po puczju hiščcže tajke pokrjepjenje. A po- tom kłōnzo. Kaf njednrbjake so to wutrobny a woblicža wje- šelicž tym, kiž tam w pižanym cžahu pořasowachu, kaf je de- lanška herbstka wjeř žiwa, a niz mjenje tym, kiž tam, kaž my pschihlowachmy s tnyžami, kōřiz bēchu se wšchēch kōncžin pschihwatali, tak na psch. tež s Drježdžan. Bychmy wšchēm Sserbam, wōšebje tež sakšcže Lužizy popscheli, tutōn rjany džēń herbsteho luda hōbuřwjecžicž. Wo nim potajkim hišč- cže něšto podamy. Kħiba so nam něchtōn druhi wo tym něšto napřsa? Bychmy to — kaž druge pschinoschki džakow- nje witali.

Na pucz.

Hdny Bōh njewobradzi, wšho so sħpatnje radži.

Sserbste pschihlowo.

Wistowanje:

Sa 11. a dalšhe po Sswj. Trořizny postaja k. w. f. S.

K. J. W.: Wutrobny džak; — je-li so možno, wužiju je tajke, kajkež so, prošču pak, mēru wobkēžbowacz.

K. S.: Wutrobny džak sa džēlo. Ale scže rosħudne kłō- wo biskopa wopak rossumil. Tak, kaž nětkle napřsane, nje- hodži so wšho wužicž. Redaktor.